

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **G. A. I.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, č. j. OAM-33/LE-BE03-BE03-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, č. j. OAM-33/LE-BE03-BE03-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 23. 6. 2014.

Žalobce v první námitce žalovanému vytýká porušení § 46a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu

a čl. 5 odst. 1 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného zejména v části, v níž žalovaný odůvodňuje rozhodnutí nebezpečím žalobce pro veřejný pořádek. Žalobce se nepovažuje za osobu nebezpečnou pro veřejný pořádek. Důvodem zajištění žalobce podle napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce překročil hranice členských států Evropské unie (dále jen „EU“), přičemž jeho cílem bylo podat žádát o udělení mezinárodní ochrany ve Francii, dále si neobstaral žádné vízum ani povolení k pobytu a za pomoci padělaného dokladu Itálie se dostavil na území České republiky (dále jen „ČR“). Z těchto důvodů bylo policií zahájeno řízení o správním vyhoštění, které nebylo v čase vydání napadeného rozhodnutí pravomocně ukončeno, a dále trestní řízení, které také nebylo v době podání žaloby ukončeno pravomocným rozhodnutím. Podle žalobce nemůže být jeho jednání spočívající v nelegálním vstupu a pobytu na území ČR považováno za natolik závažné, aby odůvodňovalo zbavení jeho osobní svobody na čtyři měsíce. Zde žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013, podle kterého je potřeba při aplikaci § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku judikované v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 3 As 4/2010 – 151. Konkrétně NSS v rozsudku uvádí: *„za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince s přihlédnutím k jeho celkové životní situaci. Tato interpretace však představuje stále jen obecné kritérium a je nutné postupovat také pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu a nelegálního pobytu na území ČR.“* Rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 9 Azs 81/2014 – 56, pak uvádí, že *„při interpretaci neurčitých právních pojmů by měl být kladen zvláštní důraz na zachování principu právní jistoty.“* Podle žalobce se žalovaný při výkladu pojmu veřejný pořádek nedržel zavedených interpretačních pravidel a bylo tak závazně zasaženo do právní jistoty žalobce. Navíc zneužil správní uvážení, protože rozhodl o zbavení osobní svobody převážně na základě nelegálního vstupu a pobytu na území ČR. Proto by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Žalobce dále tvrdí, že napadené rozhodnutí nedostalo ani nárokům na odůvodnění, protože nebyly zkoumány osobní a rodinné poměry žalobce, který má na území ČR přítelkyni, která je ochotna mu pomoci. Po dobu řízení o mezinárodní ochraně je žalobce schopen bydlet na své dosavadní adrese v Praze. Přesnou adresu svou a přítelkyně není schopen uvést, protože neovládá český jazyk a není seznámen se systematickou názvů ulic. Dokladem toho, že v Praze skutečně bydlí, je uvedení části města, ve které se žalobce i jeho přítelkyně zdržují. Žalobce dále poukazuje na nepřiléhavost argumentace žalovaného, podle kterého žalobce přispěl k nebezpečnosti pro veřejný pořádek uklízením sněhu bez pracovního povolení nebo živnostenského oprávnění a z uvedené činnosti neodváděl daně. Žalovaný dále pochybil tím, že se soustředil pouze na neoprávněný vstup žalobce na území ČR, a vůbec nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, jeho osobní vazby na území, které ani v řízení dostatečně nezjišťoval, neboť nepodnikl žádné kroky k identifikaci osoby přítelkyně žalobce, ani k přesnému zjištění adresy žalobce. Také proto navrhuje žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

V druhé námitce tvrdí žalobce, že žalovaný zneužil správní uvážení také při stanovení maximální doby povinnosti setrvat v ZZC. Maximální dobu zajištění odůvodnil žalovaný tím, že lze předpokládat vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně v zákonné lhůtě 90 dnů, a že tedy řízení v 1. stupni včetně soudního přezkumného řízení bude skončeno ve lhůtě 120 dnů. Žalobce s těmito důvody nesouhlasí. V řízení o mezinárodní ochraně uvedl skutečnosti svědčící pro závěr, že mu bude některá z forem mezinárodní ochrany udělena, a to zejména s ohledem na současnou bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, kdy v oblasti Borno, ze které pochází, dochází k častým útokům islamistických skupin proti křesťanskému obyvatelstvu. S ohledem na pravděpodobnost udělení mezinárodní ochrany, není jasné, proč žalovaný přistoupil k zbavení osobní svobody žalobce na 120 dnů. Jde o zjevný nedostatek v odůvodnění a zároveň o zneužití správní úvahy. Žalobce nežádal o mezinárodní ochranu dříve, protože netušil, že tento institut lze využít i na území ČR. Nároky na odůvodnění jsou tím spíše oprávněné, jestliže stanovení doby trvání zajištění podléhá správnímu uvážení, při jehož výkonu je třeba dbát principů jako zákazu libovůle, zákazu diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti atd. Zde žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 7 Azs 193/2014, podle kterého *„Ministerstvo musí rozhodnutí o délce uložené povinnosti odůvodnit, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky této povinnosti je možné dovodit i z toho, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho soulad s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.“* Podle žalobce napadené rozhodnutí tyto nároky nesplňuje. Nedostálo požadavku dostatečného odůvodnění závěru o nevyhnutelnosti uložení maximální doby stanovené povinnosti, ani nevysvětlilo, proč nestačilo k naplnění účelu zajištění na kratší dobu. Napadené rozhodnutí by měl být zrušeno pro zneužití správního uvážení a také pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle třetí žalobní námitky je stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC v rozporu s čl. 5 odst. 1 a čl. 4 Úmluvy, neboť vylučuje pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody. K tomu žalobce odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle kterého *„Požadavky týkající se rychlosti a pravidelnosti soudní kontroly v přiměřených intervalech ... mají především za cíl, aby nevyvstalo nebezpečí, že osoba zůstane zajištěna ještě dlouho poté, co zbavení její osobní svobody ztratilo jakékoliv opodstatnění.“* K problematice délky zajištění a periodicitě soudního přezkumu se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j 7 As 97/2012, v němž též určil, jak dlouhý interval soudního přezkumu lze považovat za přiměřený, když vyslovil, že je *„na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. Tím, že doba bude stanovena takto krátce, budou správní orgány rozhodující ve věcech omezení osobní svobody cizince a případně soudy v rámci soudního přezkumu, přinuceny se zhruba v měsíčních intervalech zkoumat, podobně jako ve vazebních věcech v trestním řízení, splnění podmínek pro trvání zajištění.“* Podle žalobce jeho zajištění na 120 dnů žalovaný *de facto* určil, že další soudní kontrola zákonnosti zajištění v podstatě již neproběhne. Žalobce současně odkázal na závěr Ústavního soudu, podle kterého absence účinného opravného prostředku způsobuje porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy, a na nález Ústavního soudu ze dne 2. 6. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 29/98, podle kterého (stručně řečeno) z Úmluvy a Listiny základních práv a svobod *„plyne*

pro zákonodárce povinnost všechny případy zbavení svobody veřejnou mocí postavit pod efektivní kontrolu nezávislého soudního rozhodování.“

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá, že § 46a zákona o azylu neobsahuje žádné alternativy k zásahu do osobní svobody, jak je tomu např. u § 123b zákona o pobytu cizinců. Tato právní úprava není v souladu se zásadou subsidiarity a ani s čl. 5 Úmluvy. Právě proto má řádné odůvodnění rozhodnutí velký význam. Žalobce trvá na tom, že délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně dlouhá a odůvodnění bylo nedostatečné. Proto žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil.

K první námitce uvádí, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2014, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30). Napadené rozhodnutí nebylo vydáno pouze z důvodu žalobcova nelegálního vstupu a pobytu v ČR. V napadeném rozhodnutí jsou podrobně rekapitulovány skutečnosti, které vzal v úvahu, a důvody, které jej vedly k jeho vydání. Žalobce přicestoval na území EU přes Libyi a Lampedusu, odkud utekl do Francie, kde se zdržovala jeho družka, s níž má žalobce dceru. Po celou dobu pobytu (2,5 roku) pobýval ve Francii nelegálně, přesto nepožádal o mezinárodní ochranu, ani se nepokusil upravit si pobyt jiným způsobem. Když ho družka opustila, obstaral si od Senegalce padělané italské povolení k pobytu, na které letecky přicestoval do ČR. Ani zde nijak neřešil svůj pobytový status, prokazoval se padělaným povolením k pobytu jak hlídce policie, tak při kontrole v metru, nevlastní platný cestovní doklad ani vízum, nebyl pojištěn, nelegálně pracoval, neodváděl daně, neměl nikde přihlášenou adresu pobytu. Lze shrnout, že svých chováním soustavně a různorodě porušoval právní řád ČR. Při policejní kontrole dne 12. 2. 2015 se dal na útěk, když byl dopaden, předložil padělané povolení k pobytu. Následně proto bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění a byl zajištěn na 90 dnů. Dne 19. 2. 2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Přijaté opatření považuje žalovaný za souladné se zákonem a zcela přiměřené okolnostem. Rozhodnutí není postaveno pouze na nelegálním vstupu a pobytu, ale též na dalších okolnostech, které odůvodňují závěr, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Vydaným rozhodnutím nedošlo k zneužití správního uvážení ani k nedodržení interpretačních pravidel pro výklad pojmu veřejný pořádek. K aplikaci § 46a zákona o azylu postačuje shledání nebezpečí pro veřejný pořádek, nikoli až jeho narušení. V případě žalobce je s ohledem na výše uvedené takový závěr více než odůvodněn. Pokud jde o námitku nedostatečného odůvodnění rozhodnutí s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce, žalovaný uvádí, že žalobcovy rodiče podle jeho slov již nežijí, sestra žije v Nigérii, družka s dcerou žijí patrně ve Francii (žalobce na ni nemá kontakt). Na území navázal vztah s občankou ČR, intimně se stýkají, ale nesdílejí společnou domácnost, pouze ho navštěvuje v jeho pokoji. Při pohovoru

dne 12. 3. 2015 uvedl, že se znají sedm měsíců, plánují společné bydlení a v současnosti si telefonují. Žalovaný připomíná, že pojem rodinný život podle čl. 8 Úmluvy je nutno vykládat s důrazem na fungující (reálný) rodinný život, což není případ žalobce a jeho přítelkyně. Nadto ani v případě reálného života čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65). Popisovaný vztah svou délkou a intenzitou nedosahuje intenzity rodinného života. Žalobce si musí být nutně vědom, že se zdržuje na území ČR nelegálně a tudíž se vystavuje riziku nuceného vycestování. Pokud za těchto podmínek navázal vztah s českou občankou, byl i tento vztah od počátku ohrožen nelegálním počínáním žalobce. Žalobce je dospělý, svéprávný a zdravý muž, který je bezpochyby schopen se o sebe postarat, netrpí závažným onemocněním ani postižením a na území ČR se zdržuje od léta 2014, tedy méně než rok, neovládá český jazyk. Nejsou zde ani polehčující okolnosti, které by měl žalovaný při svém rozhodování zohlednit; žalobce sám ani žádné takové okolnosti v žalobě neuvádí. Nelegální zaměstnání bez pracovního povolení a neodvádění daní z příjmu naopak lze považovat za skutečnost, která žalobci nesvědčí, protože bezpochyby jde o porušování právních předpisů ČR.

K druhé námitce týkající se maximální stanovené doby zajištění žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, a které svědčí pro závěr žalovaného, že vzhledem ke všem uvedeným zjištěním se při svém rozhodování od maximální doby určené zákonem o azylu neodchýlil. Kromě jiných v rozhodnutí uvedených důvodů je patrné, že žalobce v současné době nedisponuje platným cestovním pasem, který proto bude třeba obstarat. Žalovaný očekává, že o žádosti o udělení mezinárodní ochrany bude rozhodnuto do 90 dnů a tedy bude možno realizovat případné vycestování žalobce z území ČR ve lhůtě 120 dní, nicméně míra pravděpodobnosti udělení mezinárodní ochrany žalobci není předmětem tohoto řízení. Závěr stran délky povinnosti setrvat v ZZC byl odůvodněn dostatečným způsobem, neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti a neporušuje princip proporcionality ani rovnosti.

K třetí námitce uvedl, že k soudní kontrole vydaného rozhodnutí dochází nyní právě v důsledku podání žaloby, a to ve zrychleném řízení. Navíc je žalobce oprávněn požádat o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC, a to po uplynutí jednoho měsíce od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí nebo rozhodnutí o žalobě. Je tak zajištěn periodický a dostatečně účinný přezkum rozhodnutí žalobce o povinnosti setrvat v ZZC. V situaci, kdy je maximální délka zajištění stanovena na 120 dnů, je podle žalovaného dostatečným způsobem zajištěno, aby nemohlo dojít k neodůvodněnému zbavení osobní svobody. Rozhodnutí NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 - 26, které žalobce cituje, se dotýká nikoli rozhodnutí podle § 46a zákona o azylu, ale rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců, a pochází z doby, kdy institut povinnosti setrvat v ZZC v právním řádu ČR vůbec neexistoval, nelze je proto považovat za příléhavé. Institut povinnosti setrvat v ZZC byl do právního řádu ČR zaveden novelou zákona o azylu č. 103/2013 Sb., účinnou k 1. 5. 2013 v reakci na předběžnou otázku ve věci C-5341/11 Arslan. Žalovanému není jasné, jakým způsobem podle žalobce svým rozhodnutím určil, že fakticky nedojde k dalšímu soudnímu přezkumu zákonnosti zajištění

žalobce, když tento přezkum je v dispozici žalobce. Z vyjádření žalobce není seznatelné, jak je podle názoru žalobce propojena lhůta 120 dnů s vyloučením periodicity přezkumu.

K poslední námitce, že § 46a zákona o azylu je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a se zásadou subsidiarity, žalovaný uvedl, že tento názor nesdílí, neboť platí presumpce správnosti veřejnoprávních normativních aktů a jejich souladnosti s právem EU. Žalovaný má tedy za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě považuje za nedůvodné, proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 12. 2. 2015 kontrolován hlídkou policie na Staroměstském náměstí v Praze 1, před kterou se dal na útěk. Poté, co byl dostižen, předložil ke kontrole povolení k pobytu Itálie, které vykazovalo známky padělání. Proto byl zajištěn. Lustrací v evidenci Policie ČR a Ministerstva vnitra bylo zjištěno, že žalobce neprochází a že pobývá na území ČR bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu není oprávněn. Do protokolu, jenž s ním byl sepsán dne 13. 2. 2015 uvedl, že v ČR bydlí v pokoji v domě na Praze 9, není tam hlášen, protože nemá žádné povolení k pobytu. Padělané povolení získal v roce 2014 ve Francii od občana Senegalu. Uvědomuje si, že na území ČR pobývá neoprávněně. O přiznání mezinárodní ochrany v žádném členském státě EU zatím nežádal. Ohledně rodinných poměrů sdělil, že sestra žije v Nigérii, rodiče již zemřeli, v ČR nemá žádné příbuzné, pouze přítelkyni, s níž vede intimní život, nikoli společnou domácnost, neví, kde bydlí. Jako překážku návratu do země původu uvedl, že tam je každá den zabit křesťan, jímž je i on sám. Na základě uvedených skutečností byl žalobce rozhodnutím ze dne 13. 2. 2015 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na 90 dnů z důvodu, že pobývá na území ČR neoprávněně na základě padělaných dokladů, není hlášen k pobytu, je proto nedohledatelný a neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Dne 19. 2. 2015 žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně.

Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Konstatuje, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít

tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).

Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí z toho, že žalobce přicestoval do ČR v roce 2014 na padělané italské povolení k pobytu. Na území ČR tak pobýval až do svého zadržení bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu, tedy neoprávněně, utíkal před policejní hlídkou, nedisponuje platným cestovním dokladem, jenž se ani nesnažil obstarat, není nikde hlášen k pobytu, nemá zde rodinu ani příbuzné, pouze přítelkyni, s níž se občas stýká, pracuje bez povolení, není zdravotně pojištěn, neodvádí daně, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění a zahájeny úkony pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákona. Žalovaný proto nabyl přesvědčení, že chování žalobce vyvolává oprávněné pochybnosti o jeho ochotě dodržovat po případném propuštění ze ZZC povinnosti dané mu právním řádem ČR. Proto shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Závěry žalovaného hodnotí soud jako zcela postačující pro uložení povinnosti setrvat v ZZC. Žalobce svým dosavadním chováním nedává žádnou záruku respektu k právnímu řádu ČR (veřejnému pořádku), neboť na území ČR pobývá na základě padělaného povolení a proto neoprávněně, čehož si je vědom, proto utíkal před policejní hlídkou; s orgány policie nespolupracoval, když nebyl ochoten uvést žádné konkrétní informace stran místa svého pobytu, k němuž není ani hlášen; do české společnosti není nikterak integrován (na území ČR nežije žádný rodinný příslušník, vztah s českou občankou nepředstavuje fungující rodinný život – přítelkyně žalobce pouze příležitostně navštěvuje). Bylo s ním zahájeno jak řízení o správním vyhoštění, tak byly zahájeny úkony trestního řízení.

Krajský soud je na základě shora uvedených skutkových okolností a zjištění, jež žalobce ostatně v žalobě ani nezpochybňuje, přesvědčen, že po přistoupení těchto konkrétních skutečností byl dán dostatek důvodů pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, bez ohledu na to, že zahájená (shora uvedená) řízení nebyla dosud pravomocně skončena. Chování žalobce je totiž ve svém souhrnu natolik intenzivní porušením veřejného pořádku, že předejít jeho pokračování nelze bez omezení osobní svobody žalobce, neboť z jeho dosavadních postojů se jeví jako velmi pravděpodobné, že by v protiprávním jednání i nadále pokračoval, což je zásadní argument svědčící o důvodnosti uložení povinnosti setrvat v ZZC. Závěry o možném ohrožení veřejného pořádku tak byly učiněny ve vztahu k individuálním okolnostem případu. Povaha a intenzita v rozhodnutí popsaného chování žalobce jednotlivě a zejména v jeho souhrnu (kumulativně) představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení zájmu společnosti na dodržování právního řádu, včetně zákona o pobytu cizinců. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v ZZC považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ČR ani Úmluvě. Nedošlo ani k zneužití správního uvážení, neboť důvodem vydání napadeného

rozhodnutí nebyl pouze nelegální pobyt žalobce na území ČR. Žalobní výhrady v tomto směru uplatněné proto hodnotí soud jako liché a vědomě účelové.

Soud považuje za nedůvodnou také druhou žalobní námitku, v níž žalobce brojí proti stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen setrvat v ZZC. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela patrné, jakým konkrétním a specifickým okolnostem daného případu žalovaný při vyslovení povinnosti žalobce setrvat v ZZC po maximální dobu přihlédl. Těmito okolnostmi jsou předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, pobyt na základě padělaného pobytového oprávnění, nevlastnění platného cestovního dokladu, nedostatek finančních prostředků na pobyt a na vycestování, neochota vycestovat z území ČR, chybějící adresa hlášeného pobytu, neexistence významných vazeb na území ČR, řízení o správním vyhoštění a trestní řízení. Výčet těchto okolností považuje soud za zcela dostačující a plně vystihující důvody přijatého řešení. Za této situace nemá soud pochybnost o tom, že stanovená maximální délka povinnosti setrvat v ZZC neodporuje požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 Úmluvy. Soud proto považuje uplatněnou žalobní argumentaci za nepřiléhavou, když tato svědčí pouze o snaze žalobce za každou cenu a bez právně relevantních tvrzení zpochybnit rozhodnutí žalovaného.

K třetí a čtvrté žalobní námitce pak soud ve shodě s vyjádřením žalovaného uvádí, že zákon o azylu upravuje nejenom institut žaloby proti rozhodnutí vydanému podle § 46a, ale také institut žádosti o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC, již lze podat ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí žalovaného nebo rozhodnutí o žalobě. Těmito instituty je tak bezpochyby zcela dostatečně zajištěna periodicita přezkumu správních rozhodnutí. Odkaz žalobce na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 - 26, je zjevně nepřipadný nejenom z věcného, ale i časového hlediska, neboť byl vydán v době předcházející novele zákona o azylu č. 103/2013 Sb., účinné od 1. 5. 2013, kterou byl do právního řádu ČR zaveden institut povinnosti setrvat v ZZC a soudní přezkum rozhodnutí ukládajícího tuto povinnost. Povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizince je stanovena na předem přesně určenou dobu a sleduje legitimní cíl spočívající v zamezení nekontrolovatelného pobytu osoby, jejíž propuštění nebo přemístění do přijímacího střediska pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany není z hlediska ochrany veřejného pořádku vyhovující. Takovéto omezení svobody na předem přesně stanovenou dobu nelze kvalifikovat jako porušení čl. 5 úmluvy.

Soud proto uzavírá, že žalovaný měl dostatek skutkových zjištění pro uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC a své závěry rovněž dostatečně a v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu odůvodnil.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, jemuž by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. dubna 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 8. 4. 2015 [§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková